

Kniha Daniel – sté päťdesiate

Výklad Ezechiela 37 a jeho význam pre posledné dni

Jeff Pippenger

2024-03-21

Keď Ezechiel opíše proces, v ktorom sa dva národy stanú jedným, následne uvádza, že tomuto národu bude vládnuť kráľ Dávid, že s nimi uzavrie zmluvu a že Jeho stánok bude medzi nimi.

A už sa viac nepoškvrnia svojimi modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi prestúpeniami; ale zachránim ich zo všetkých ich príbytkov, v ktorých hrešili, a očistím ich; a budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. A Dávid, môj služobník, bude kráľom nad nimi, a všetci budú mať jedného pastiera; budú aj chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jákobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni, ich synovia i synovia ich synov naveky; a môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. A uzavriem s nimi zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva; upevním ich, rozmnožím ich a postavím svoju svätyňu do ich stredy naveky. Aj môj príbytok bude s nimi; áno, budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. A pohania poznajú, že ja, Hospodin, posväcujem Izrael, keď bude moja svätyňa v ich strede naveky. Ezechiel 37:23–28.

Tridsiata siedma kapitola Ezechiela podáva veľmi podrobný výklad o zapečatení sto štyridsiatich štyroch tisíc. Dve palice sa majú stať jedným národom, keď sa božstvo spojí s ľudstvom, a budú mať nad sebou kráľa. Tým jedným národom je Božia cirkev posledných dní, ktorou je sto štyridsaťštyri tisíc. Dve palice predstavujú dve obdobia rozptýlenia severného a južného kráľovstva Izraela. Tieto dve palice sú tými, ktorých Pavol označuje ako „telo“, keď zároveň Krista označuje za „hlavu“ tohto tela. Ezechiel označuje Pavlovu „hlavu“ ako „kráľa Dávida“ a „telo“ ako „jeden národ“.

V posolstve, ktoré bolo poskytnuté adventizmu v roku 1856, ako je znázornené v nedokončenej sérii Hirma Edsona o „siedmich časoch“ z roku 1856, sa Edson odvoláva na proroctvo šesťdesiatich piatich rokov v siedmej kapitole Izaiáša ako na biblický referenčný bod pre počiatkové body oboch období siedmich časov. Časové proroctvo šesťdesiatich piatich rokov je zasadené do enigmatického kontextu, podobne ako pasáže v knihe Zjavenia, ktoré hovoria: „kto má uši, nech počuje.“ Ak máte oči, ktoré dokážu vidieť, a uši, ktoré dokážu rozumieť, v tomto úseku je niečo veľmi podivuhodné.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim zlomený tak, že už nebude ľuďom. A hlavou Efraima je Samária a hlavou Samárie je syn Remaliášov. Ak neuveríte, veru neobstojíte. Izaiáš 7, 8. 9.

Proroctvo šesťdesiatich piatich rokov sa začalo v roku 742 pred Kr. a v priebehu týchto šesťdesiatich piatich rokov, o devätnásť rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bolo severné kráľovstvo Izraela odvedené do asýrskeho zajatia, a keď sa tieto roky skončili v roku 677 pred Kr.,

Manasses bol odvedený do babylonského zajatia. Týchto šesťdesiatpäť rokov bolo takisto znázornených vo vyplneniach konca rozptýlení dvoch národov, ktoré sa mali v Ezechielovom rozprávaní stať jednou palicou. Označovali postupne roky 1798, 1844 a 1863. Vo veršoch, ktoré označujú posolstvo zavrhnuté v roku 1863, sa nachádza zvláštne prorocké zjavenie, do ktorého rámca je toto proroctvo vsadené.

Je to zjavenie, že „hlavou“ národa je jeho hlavné mesto a že „hlavou“ hlavného mesta je kráľ. Poskytuje o tomto zjavení dve svedectvá a potom privádza celé proroctvo i zjavenie k záveru záhadným výrokom: „Ak neuveríte, iste neobstojíte.“ Ak neuveríte, že kráľ je hlavou a že hlavou je hlavné mesto, potom neobstojíte.

Národ Ezechielov, ktorý vzniká spojením dvoch palíc severného a južného kráľovstva, mal mať kráľa, ktorý je hlavou, ktorou je hlavné mesto národa. Celý úsek v Ezechielovi hovorí o prorockých charakteristikách zapečatovania stoštyridsaťštyritisíc, ktoré predstavuje spojenie božstva s ľudstvom počas obdobia zaznievania siedmej trúby islamu tretieho beda.

Dni zaznievania Siedmej trúby v desiatej kapitole Zjavenia sa začali vtedy, keď „času viac nebude“, čo bolo 22. októbra 1844, keď prišiel tretí anjel. V tom bode Ján zakúsil horkosť toho dátumu a vtedy i tam mu bolo povedané, aby zmeral chrám, ale aby vynechal dejiny tisíc dvestošesťdesiatich rokov pošliapavania svätyne a zástupu, lebo toto obdobie bolo dané pohanom.

A anjel, ktorého som videl stáť na mori i na zemi, pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, i zem i to, čo je na nej, i more i to, čo je v ňom, že času už viac nebude; ale v dňoch hlasu siedmeho anjela, keď začne trúbiť, sa dokoná tajomstvo Božie, ako ho zvestoval svojim služobníkom, prorokom. A hlas, ktorý som počul z neba, prehovoril ku mne znova a povedal: Chod' a vezmi otvorenú knižku z ruky anjela, ktorý stojí na mori i na zemi.

I šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A on mi povedal: Vezmi ju a zjedz ju; v tvojom bruchu zhorkne, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. I vzal som knižku z anjelovej ruky a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med; ale len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. A povedal mi: Musíš znovu prorokovať pred mnohými ľuďmi a národmi, jazykmi a kráľmi. A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj Boží chrám i oltár, i tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je vydané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 10:5–11:2.

Chrám, ktorý mal Ján zmerať 22. októbra 1844, bol chrámom, ktorý mal „v ňom“ uctievať. Nádvorie malo byť vynechané. Chrám, ktorý má oltár a v ktorom sú aj uctievatelia, je svätým miestom nebeskej svätyne. Na nádvorí bol oltár, ale ten mal byť vynechaný, takže jediným ďalším oltárom v Božej svätyni je oltár kadidla, ktorý sa nachádza vo Svätom mieste. Pri príchode tretieho anjela v roku 1844, ktorý predobrazoval príchod tretieho anjela na začiatku času pečatenia 11. septembra 2001, chrám pozostával iba z dvoch oddelení.

Svätyňa bola symbolom Cirkvi, ktorú Pavol označuje za telo, a Veľsvätyňa bola symbolom hlavy tela. Svätyňa je symbolom ľudstva a Veľsvätyňa je symbolom božstva. Oltár a dym, ktorý

vystupoval z oltára, stúpал a vchádzal do Veľsvätyne, predstavujú bod, v ktorom sa ľudstvo spojilo s božstvom. Ľudstvo môže vstúpiť do Veľsvätyne iba vierou, avšak skúsenosť verných ľudí sa nachádza vo Svätyni.

Tam majú požívať Božie slovo, ako je znázornené chlebmi na stole predkladania. Tam majú nechať svoje svetlo svietiť pred ľuďmi a oslavovať svojho nebeského Otca, ako to znázorňuje sedemramenný svietnik, o ktorom sme poučení, že predstavuje Cirkev. Tam sa majú spojiť s božstvom, keď ich modlitby vystupujú so zásluhami Krista až do samej prítomnosti Božstva.

Od roku 1798 do roku 1844 Architekt Chrámu vzbudoval chrám ľudskosti, ktorý zamýšľal spojiť so svojím chrámom božstva, ale ľudskosť sa vzbúrila. Od roku 2001 opäť vzbudzuje chrám ľudskosti, predstavený ako sto štyridsaťštyri tisíc. Podľa Ezechiela má nad národom kráľovať „kráľ Dávid“, ktorý je premenený z údolia mŕtvych suchých laodicejských kostí na mocné vojsko, pozdvižené ako zástava pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

Južné kráľovstvo Júdu bolo miestom, kde sa nachádzalo hlavné mesto Jeruzalem, a národ, kráľ i hlavné mesto predstavujú „hlavu“. Ak len uveríte, budete iste upevnení. Vo vzťahu medzi severným a južným kráľovstvom bola Júda „hlavou“; tam sa nachádzalo hlavné mesto a je to mesto, ktoré si Pán vyvolil, aby tam položil svoje meno. Severné kráľovstvo bolo „telom“. Pre Šalamúnovo odpadnutie Pán pozdvihol proti Šalamúnovi protivníkov. Jedným z týchto protivníkov bol Jeroboam, ktorý sa stal prvým kráľom rozdeleného severného kráľovstva Izraela.

A Jarobeám, syn Nebátov, Efrajimec zo Ceredy, služobník Šalamúnov, ktorého matka sa volala Cerúa, žena vdova, aj on pozdvihol svoju ruku proti kráľovi. A toto bola príčina, prečo pozdvihol svoju ruku proti kráľovi: Šalamún vystaval Milló a opravil trhliny mesta svojho otca Dávida. A muž Jarobeám bol udatný hrdina; a keď Šalamún videl mladíka, že je usilovný, ustanovil ho za správcu nad všetkou robotou domu Jozefovho. A stalo sa v tom čase, keď Jarobeám vyšiel z Jeruzalema, že ho na ceste stretol prorok Achijáš zo Šíla; a bol odetý novým rúchom; a oni dvaja boli sami na poli. Vtedy Achijáš chytil nové rúcho, ktoré mal na sebe, a roztrhol ho na dvanásť kusov. A povedal Jarobeámovi: Vezmi si desať kusov, lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraelov: Hľa, vytrhnem kráľovstvo z ruky Šalamúnovej a dám tebe desať pokolení. (Ale jedno pokolenie mu zostane pre môjho služobníka Dávida a pre Jeruzalem, mesto, ktoré som si vyvolil zo všetkých pokolení Izraelových.)

Pretože ma opustili a klaňali sa Aštarte, bohyni Sidónčanov, Kemošovi, bohu Moábcov, a Milkómovi, bohu synov Amónových, a nechodili po mojich cestách, aby činili to, čo je správne v mojich očiach, a zachovávali moje ustanovenia a moje súdy, ako Dávid, jeho otec. Avšak neodnímam celé kráľovstvo z jeho ruky, ale ustanovím ho za knieža po všetky dni jeho života pre Dávida, svojho služobníka, ktorého som si vyvolil, pretože zachovával moje prikázania a moje ustanovenia. Ale kráľovstvo odnímam z ruky jeho syna a dám ho tebe, a to desať kmeňov. A jeho synovi dám jeden kmeň, aby Dávid, môj služobník, mal vždy predo mnou lampu v Jeruzaleme, v meste, ktoré som si vyvolil, aby som tam položil svoje meno. 1 Kráľov 11:26–36.

Národ, ktorý vznikol, keď Ezechiel spojil dve palice, mal mať za kráľa „Dávida“, a Dávid vládol z Jeruzalema, ktorý je hlavným mestom, kde sa Boh rozhodol položiť svoje meno. Desať severných

kmeňov bolo symbolom tela a Jeruzalem bol symbolom hlavy. Pre hriechy Menaššeho bol Júda v roku 677 pred Kr. odvedený do babylonského zajatia, čím sa začalo rozptýlenie „sedemnásobných časov“ proti južnému kráľovstvu. V tom čase Pán zavrhol Jeruzalem.

Avšak Hospodin sa neodvrátil od páľavy svojho veľkého hnevu, ktorým sa jeho hnev rozpálil proti Júdovi pre všetky urážky, ktorými ho Manasses popudzoval. A Hospodin povedal: Aj Júdu odstránim spred svojej tváre, ako som odstránil Izrael, a zavrhnem toto mesto Jeruzalem, ktoré som si vyvolil, i dom, o ktorom som povedal: Tam bude moje meno. 2 Kráľov 23:26, 27.

Bolo to v „dome“ v Jeruzaleme, kde sa rozhodol položiť svoje meno, a mesto i dom boli zavrhnuté, ale prostredníctvom Zachariáša bolo dané zasľúbenie, že si Pán opäť vyvolí Jeruzalem.

Vtedy odpovedal anjel Hospodinov a povedal: Hospodine zástupov, dokedy sa nezmiluješ nad Jeruzalemom a nad mestami Júdovými, na ktoré sa hneváš týchto sedemdesiat rokov? A Hospodin odpovedal anjelovi, ktorý hovoril so mnou, dobrými slovami, potešujúcimi slovami. Potom mi anjel, ktorý sa so mnou zhováral, povedal: Volaj a hovor: Takto vraví Hospodin zástupov: Horlím za Jeruzalem a za Sion veľkou horlivosťou. A veľmi sa hnevám na národy, ktoré žijú v pokoji; lebo som sa hneval len trochu, ale ony napomáhali pohrome. Preto takto vraví Hospodin: Vrátim sa do Jeruzalema so zľutovaním; môj dom bude v ňom vystavaný, hovorí Hospodin zástupov, a nad Jeruzalemom bude natihnutá meracia šnúra.

Volaj ešte a povedz: Takto hovorí Hospodin zástupov: Moje mestá sa ešte rozhojnia blahobyťou a Hospodin ešte poteší Sion a ešte si vyvolí Jeruzalem. Potom som pozdvihol svoje oči a videl som, a hľa, štyri rohy. I povedal som anjelovi, ktorý hovoril so mnou: Čo je toto? A on mi odpovedal: Toto sú rohy, ktoré rozptýlili Júdu, Izraela a Jeruzalem. Potom mi Hospodin ukázal štyroch kováčov. A ja som povedal: Čo prišli títo robiť? A on hovoril takto: Toto sú rohy, ktoré rozptýlili Júdu tak, že nik nepozdvihol svoju hlavu; ale títo prišli, aby ich postrašili, aby zrazili rohy národov, ktoré pozdvihli svoj roh proti judskej krajine, aby ju rozptýlili.

Pozdvihol som opäť svoje oči a hľadel som, a hľa, muž s meracou šnúrou v ruke. I povedal som: Kam ideš? A on mi povedal: Merat' Jeruzalem, aby som videl, aká je jeho šírka a aká je jeho dĺžka. A hľa, anjel, ktorý hovoril so mnou, vyšiel, a iný anjel vyšiel v ústrety jemu a povedal mu: Bež, hovor tomuto mládencovi a povedz: Jeruzalem bude obývaný ako mestá bez hradieb pre množstvo ľudí a dobytky v ňom. Lebo ja, hovorí Hospodin, budem mu ohnivým múrom dookola a budem slávou v jeho strede. Ho, ho, utečte, vyjdite z krajiny severu, hovorí Hospodin, lebo som vás rozptýlil ako štyri vetry neba, hovorí Hospodin. Zachráň sa, Sion, ty, ktorý prebývaš s dcérou Babylona. Lebo takto hovorí Hospodin zástupov: Po sláve ma poslal k národom, ktoré vás olúpili; lebo kto sa vás dotýka, dotýka sa zrenice jeho oka.

Lebo, hľa, zatrasiem nad nimi svojou rukou a stanú sa korisťou mojím sluhom; a poznáte, že ma poslal Hospodin zástupov. Spievaj a raduj sa, dcéra Siona, lebo, hľa, prichádzam a budem prebývať uprostred teba, hovorí Hospodin. A v ten deň sa mnohé národy pripoja k Hospodinovi a budú mojím ľudom; a budem prebývať uprostred teba, a poznáš, že ma Hospodin zástupov poslal k tebe. A Hospodin bude vlastniť Júdu ako svoj podiel vo svätej zemi a znovu si vyvolí Jeruzalem. Mlč, každé telo, pred Hospodinom, lebo povstal zo svojho

svätého príbytku. Zachariáš 1:12–2:13.

Zasľúbenia o tom, že si Pán opäť vyvolí Jeruzalem, sa naplnili, keď staroveký Izrael po svojom zajatí v Babylone znovu vybudoval Jeruzalem, avšak proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili. Pán „povstal zo svojho svätého chrámu“ 22. októbra 1844, keď vstal a prešiel zo Svätého miesta do Najsvätejšieho miesta, v tom čase malo „všetko telo“ „mlčať“ pred Pánom, lebo prišiel predobrazný Deň zmierenia, v súlade s Habakukom TWO-TWENTY.

Ale Hospodin je vo svojom svätom chráme; nech pred ním mlčí celá zem. Habakuk 2:20.

V tom čase bolo Jánovi v jedenástej kapitole Zjavenia povedané, aby zmeral chrám, ktorý Zachariáš uzel, keď „zase pozdvihol“ svoje „oči a videl, a hľa, muž, v ruke mal meračskú šnúru“. Potom Zachariáš povedal: „Kam ideš?“ A Ján povedal Zachariášovi: „Zmerať Jeruzalem, aby som videl, aká je jeho šírka a aká je jeho dĺžka.“ Dejiny znovuvybudovania Jeruzalema po sedemdesiatročnom zajatí a dejiny, ktoré sa začali v roku 1798, no skončili sa vo vzbure, keď v roku 1844 prišiel tretí anjel, obe označujú dielo, ktoré sa začalo 11. septembra 2001.

Južné kráľovstvo, mesto Jeruzalem a kráľ Dávid sú všetci tou „hlavou“, v ktorej sa má zjaviť Boží charakter. Severné kráľovstvo predstavuje „telo“ a keď sa Pán rozhodol opäť „zľutovať sa nad Jeruzalemom“ a „potešiť ho“ a opäť „si ho vyvoliť“, označuje tým spečatenie sto štyridsaťštyritisíc, čo zahŕňa spojenie mŕtvych suchých kostí Laodicey, a potom oživenie týchto kostí v mocné vojsko.

Toto dielo je znázornené v tridsiatej siedmej kapitole Ezechiela a je predstavené prostredníctvom severného a južného kráľovstva, ktoré poskytujú prirovnanie k dielu naplnenia zmluvného zasľúbenia vpísať Jeho zákon do srdca a myslí sto štyridsiatich štyroch tisíc. Zo dvoch palíc je ako hlava označená jedna, a len jedna; a ak veríte, ak vaše oči dokážu vnímať a vaše uši dokážu porozumieť, potom to označuje druhú palicu ako telo.

V tomto štúdiu budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Na základe, ktorý položil sám Kristus, apoštoli vybudovali Božiu cirkev. V Písmach sa obraz stavby chrámu často používa na znázornenie budovania cirkvi. Zachariáš poukazuje na Krista ako na Výhonok, ktorý má postaviť chrám Hospodinov. Hovorí o pohanoch ako o tých, ktorí pomáhajú pri diele: ‚Tí, čo sú ďaleko, prídu a budú stavať na chráme Hospodinovom;‘ a Izaiáš vyhlasuje: ‚Synovia cudzincov vystavajú tvoje hradby.‘ Zachariáš 6,12.15; Izaiáš 60,10.“

„Peter o budovaní tohto chrámu píše: ‚Pristupujúc k nemu, k živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhlí, ale u Boha je vyvolený a vzácny, aj vy sa ako živé kamene budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.‘ 1 Peter 2:4, 5.

„V lome židovského i pohanského sveta apoštoli pracovali a vynášali kamene, aby ich kládli na základ. Pavol vo svojom liste veriacim v Efeze povedal: ‚A tak teda už nie ste cudzinci a priselci, ale spoluobčania svätých a členovia Božej domácnosti; ste vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, pričom sám Ježiš Kristus je hlavným uholným kameňom; v ňom celá stavba, správne pospájaná, rastie v svätý chrám v Pánovi; v ňom sa aj vy spolu budujete na

Boží příbytok v Duchu.‘ Efezanom 2:19–22.

„A Korint’anom napísal: ‚Podľa milosti Božej, ktorá mi bola daná, ako múdry staviteľ som položil základ a iný na ňom stavia. Ale každý nech si dáva pozor, ako na ňom stavia. Lebo iný základ nemôže nik položiť okrem toho, ktorý je už položený, a tým je Ježiš Kristus. A či niekto stavia na tomto základe zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu; dielo každého vyjde najavo; lebo ten deň to ukáže, pretože sa zjaví v ohni; a oheň preskúša dielo každého, aké je.‘ 1. Korint’anom 3:10–13.

„Apoštoli stavali na pevnom základe, na Skale vekov. K tomuto základu prinášali kamene, ktoré vytesali zo sveta. Stavitelia nepracovali bez prekážok. Ich dielo bolo nesmierne sťažené odporom nepriateľov Krista. Museli zápasit’ s bigotnosťou, predsudkami a nenávisťou tých, ktorí stavali na falošnom základe. Mnohí, ktorí pracovali ako stavitelia cirkvi, by sa dali prirovnať k staviteľom múru v dňoch Nehemiáša, o ktorých je napísané: ‚Tí, čo stavali múr, aj tí, čo nosili bremená, i tí, čo nakladali, každý jednou rukou konal prácu a druhou rukou držal zbraň.‘ Nehemiáš 4,17.“ Skutky apoštolov, 595–597.